

ROMANA

Susan Meier

Szőlőbirtok Toscanában

Margaret Way

Végzetes szerelem

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Linda Susan Meier, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A ROMANA 797. eredeti címe: *Tuscan Summer with the Billionaire*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Bosnyák Edit

© Margaret Way, 2009 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A Romana 798. eredeti címe: *Outback Heiress, Surprise Proposal*
(Harlequin Mills & Boon, Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2011)

• Magyarra fordította: Czárán Judit

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA 797-798. számában, 2024

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-914-3

• Kép: Shutterstock

A Romana a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2024

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Susan Meier

Szőlőbirtok Toscanában

1. FEJEZET

Trace lelassított a piros Maseratival, és lekanyarodott a Giordano Borászat felé, amelynek a mai naptól fogva ő volt a tulajdonosa. Kényelmes tempóban haladva szemügyre vette a doboldalon sorakozó szőlőtőkét, a karcsú ciprusokat és a tiszta, kék égboltot.

Ő, Trace Jackson, valóban borász lett Toscanában?! Hamarosan turistákat fog szórakoztatni a borkóstolókon, este pedig ki fog ülni a villa teraszára egy pohár vörösbor társaságában, és végre megszabadul a múltjával és a jövőjével kapcsolatos nyomasztó gondolatoktól.

Végre megpillantotta villát: egy háromszintes épületet, amelynek az ablakain sötét spaletták voltak. A borászat ma zárva volt a tulajdonosváltás miatt, és a birtokon szinte tapintani lehetett a csöndet. Trace leparkolt a ház előtt, kiszállt, és megcsodálta a gazdasági épületeket meg az úgynevezett *enotecát*, ahol a vendégek megkóstolhatták a termékeket, és bort, dugóhúzó, emblémás poharat vásárolhattak.

A júniusi szellő simogatta az arcát, miközben kivette a táskáját az autóból, és elindult a villa felé. Az ajtóban megtorpant, és újra szemügyre vette frissen szerzett tulajdonát. Alig akarta elhinni, hogy az egész birtok az övé lett, és új életet fog kezdeni borászként. Beütötte a bejárati ajtó kódját, és belépett a házba.

A márvánnyal borított előcsarnok üres volt, és a férfi léptei visszhangot vertek, miközben odament az egyik padhoz, letette a táskáját, és szemügyre vette az emeletre vezető, elegáns márványlépcsőt.

Hirtelen zajt hallott a háta mögött, és megfordult. A háznak üresnek kellett volna lennie...

Keresztülvágott a nappalin és az étkezőn, ahol egy asztal és hat szék állt, és a szalonban megtorpant.

Az egyik hatalmas ablak előtt egy karcsú nő állt, és a tájat bámulta. Lenyűgöző volt az alakja, de a testtartása arról árulkodott, hogy szomorú.

– Maga mit keres itt? – kérdezte mogorván a férfi.

A nő lassan megfordult. Finom metszésű arcát göndör, fekete hajtincsek foglalták keretbe, és a rózsaszínű pulóver meg a passzos farmer remekül kihangsúlyozta az alakját.

Trace-nek hevesen megdobbant a szíve, és majdnem elnevette magát. A válás után megfogadta, hogy soha többé nem fog megnősülni, és beéri futó kalandokkal. Azóta kizárólag karcsú, magas, vörös hajú nőkkel randizgatott, akik cseppet sem hasonlítottak szőke hajú volt feleségére. A fekete hajú nőket sohasem kedvelte, de ez a nő egyszerűen gyönyörű volt!

– Maga Signora Jackson? – kérdezte higgadtan a nő.

Hát persze... Ez a nő bizonyára az egyik alkalmazott, aki azért maradt itt, hogy üdvözölje őt. Trace kezét nyújtott neki.

– Igen, az vagyok. Kérem, szólítson Trace-nek.

A nő kezét rázott vele.

– Marcia Giordano vagyok, a borászat menedzsere.

Trace egészen mostanáig azt hitte, hogy egy férfi vezeti a családi vállalkozást, de egy nő ellen sem volt a világon semmi kifogása. Bárkivel együtt tud dolgozni, ha az illető jól végzi a munkáját.

– Nagyon örülök, hogy megismerhetem – mondta barátságosan. – Köszönöm, hogy beleegyezett, hogy itt marad, és megmutat nekem mindent.

– Nem egyeztem bele – felelte szárazon a nő.

– De az adásvételi szerződésben az áll, hogy...

Marcia barna szeme dühösen szikrázott.

– Az apám nem szokta a beleegyezésemet kérni. Megmondtam neki, hogy én nem a leltár egyik tétele vagyok, de közölte velem, hogy abban állapodott meg az új tulajdonossal, hogy továbbra is én fogom vezetni a birtokot, és ehhez kell tartanom magam.

– Sok cégnél az a szokás, hogy az alkalmazottak egy darabig még maradnak, és segítenek az új tulajdonosnak. A fivérei is itt maradnak, Marcia.

– Igen, néhány hónapig, de nekem egy évig kell maradnom.

– Végtére is maga a menedzser, ami sokkal összetettebb feladat a borkóstolók lebonyolításánál – jegyezte meg Trace.

Marcia elnevette magát.

– Talán azt hiszi, hogy néhány hét alatt meg fogja tanulni, hogyan kell bánni a vendégekkel? Ez nem olyan egyszerű, mint amilyennek látszik.

A nő megcsóválta a fejét, és járkálni kezdett. Trace megállapította, hogy a mozgása is lenyűgöző. Ez a nő teljesen összezavarta, így arra a következtetésre jutott, hogy ennek bizonyára a hosszú repülőút és a hormonok az okai. Régen varázsolta el utoljára egy nő, de ennek nem volt semmi jelentősége.

– Az is a kötelességeim közé tartozik, hogy körbevezessem magát, és megmutassak mindent – mondta a nő. – Ha tetszik nekem, ha nem.

Nyilvánvalóan ellenszenvesnek találta az új főnökét, és nem akart egy évet eltölteni mellette...

Trace elindult az ajtó felé, és sorra vette a lehetséges megoldásokat. Kirúghatná Marciát, és felvehetne helyette valaki mást. Ez a környék borászatokkal van tele, ezért bizonyára találni fog megfelelő embert.

Vagy esetleg leáshat a probléma gyökeréhez, ami azt jelenti, hogy türelmesen vár addig, amíg ki nem derül, hogy Marcia mennyire dühös, és ez hatással van-e a munkájára. Az lenne a legegyszerűbb, ha megtartaná Marciát, de hát sok pótolhatatlannak hitt munkaerőt lecserélt már.

Trace Jackson azért lett sikeres üzletember, mert rugalmas volt, és gyorsan alkalmazkodott az új körülményekhez. Biztosra vette, hogy a megfelelő kérdések segítségével tíz perc alatt ki fogja deríteni, mi bántja valójában az új menedzserét.

Marcia előreengedte az ajtóban Trace Jacksont, és halkán felnyögött. Ez a férfi hátulról még jobban néz ki, mint szemből!

A fekete haja és a kék szeme olyan vonzóvá tette, hogy Marcia majdnem megfedkezett a haragjáról. Trace szürke öltönyt, fehér inget, vörös nyakkendőt és szarukeretes szemüveget viselt, és tökéletesen megtestesítette a sikeres üzletembert.

Ezenkívül széles volt a válla, keskeny a csípője és izmos a fenéke. Marcia legszívesebben belemarkolt volna, hogy kiderítse, valóban olyan kemény-e, mint amilyennek látszik, de gyorsan rendre utasította magát. Nem gyengülhet el, mert az a küldetése, hogy visszaszerezze a borászatot a családjá számára. Azzal jóvátehetné, hogy a vőlegénye miatt kellett eladniuk a birtokot. Ha Adam nem sikasztotta volna el azt a pénzt, amit Marcia apja az új eszközök megvásárlására szánt, akkor az apjának nem kellett volna még több hitelt felvennie, és nem adósodott volna el annyira, hogy végül el kellett adnia a borászatot. Amikor kiderült, hogy Adam zsebre tette azt a pénzt, Marcia természetesen azonnal szakított vele.

Mivel ő vitte be Adamet a családi vállalkozásba, az volt a kötelessége, hogy visszaszerezze a birtokot.

Trace Jackson kinyitotta Marcia előtt a bejárati ajtót, és a nő majdnem felsóhajtott. Nem akarta, hogy ez a férfi kedves legyen vele, mert az még jobban megnehezítette volna a dolgát.

– Errefelé nem értékeli a túlzásba vitt udvariasságot – közölte mogorván.

– Igazán? Nos, sajnos ez a véremben van.

– Akkor menjen el vérátömlesztésre! Mi ketten ugyanis versenytársak vagyunk.

– Tessék? – kérdezte meglepetten a férfi.

Marcia elhatározta, hogy őszinte lesz vele. Talán ez segíteni fog neki abban, hogy ellenállhasson a férfi vonzerejének. Semmitől sem riadt vissza azért, hogy visszaszerezze a birtokot, a hazugságot leszámítva.

– Nos, Trace, szeretném, ha tudná, hogy vissza akarom vásárolni magától a borászatot.

– Hiszen most vettem meg!

– Az apám sajnos elkapkodta az eladást.
– Szerintem nem kapkodta el – tiltakozott a férfi. – Láttam a számokat. Három hónap múlva csődöt kellett volna jelentenie.
– Ebben igaza van, de én is elő tudtam volna teremteni a hiányzó összeget. Az apámnak beszélnie kellett volna velem, mielőtt meghozta ezt a döntést.

Trace karba tette a kezét.

– Ha rendelkezésére áll az összeg, miért nem segített időben az apjának?
– Azért, mert a barátnőm, Janine anyja beteg lett, és nem akartam a pénz miatt zavarni, mert nem vagyok érzéketlen – közölte vele a nő.
– Értem. És ez a barátnő kölcsön tud adni magának harmincmillió dollárt?
– Valójában a tízszeresét is kölcsön tudná adni, és észre sem venné.
– És maga hogy akarta visszafizetni?
– Természetesen a nyereségből. És Janine nem kért volna olyan magas kamatot, mint a bank.
– Aha. – Trace a bejárati ajtó felé biccentett. – Kimegyünk? Gyorsan leveszem a zakómat.

Kibújt a zakóból, rádobta a padon heverő táskára, azután meglazította a nyakkendőjét, és közben láthatóvá vált a csuklóját díszítő tetoválás.

Marcia megállapította, hogy az is nagyon szexi, de gyorsan összeszedte magát. Nem vonzódhat ehhez a férfihoz, mert a legkevésé sem volt szüksége sem holmi románra, sem futó kalandra. Egy amerikai férfira pedig végképp nem, mert Adam is amerikai volt.

Egy év telt el azóta, hogy a volt vőlegénye átverte őt és az egész családját, de a fájdalom azóta sem múlt el. Marcia csak mostanában kezdett el újra önmagára találni, és ezt nem fogja kockára tenni egy jóképű idegen miatt.

Trace Jackson az ellenfele. Nem kifejezetten az ellensége, de le kell győznie. Gondoskodni fog arról, hogy a férfi belássa, hogy alkalmatlan borásznak. Egy borászat vezetése ugyanis nem olyan romantikus és egyszerű, mint ahogy az emberek többsége hiszi. Mindennap keményen és sokáig kell dolgozni, és a látogatók szórakoztatása néha nem túlságosan kellemes.

Beléptek az *enoteca*-ba, ahol két hosszú, mahagóniból készült bárpult és kerek asztalok voltak. Az üvegfallal leválasztott üzletben nemcsak borokat, hanem a családi vállalkozás logójával ellátott poharakat, üveg zárókat, törülközőket és pólókat is árultak.

Trace lassan körbejárta a helyiséget.

– Az *enoteca* miatt vettem meg a borászatot – ismerte be. – Azon a napon, amikor itt jártam, tele volt emberekkel, akik egekig magasztalták a borokat, és egymás után adták le a megrendeléseiket. Jól ment az üzlet.

– Azért, mert jó a hírnevünk.

– Az a legjobb reklám, és pontosan ezért fogom megtartani a vállalkozás nevét. – A férfi Marcia felé fordult. – Ha azért akarja visszavásárolni a birtokot, mert attól fél, hogy minden meg fog változni, akkor feleslegesen aggódik. Szakmám szerint könyvelő vagyok, ezért tudom, hogy ez a borászat sikeres. Ha az apját nem lopta volna meg az egyik alkalmazottja, akkor nem kellett volna eladnia.

Marciának elakadt a lélegzete. Ezek szerint Trace tudott erről?

Természetesen. A könyvelők mindig alapos kutatómunkát végeznek. De Marcia sem a szép arcának köszönhette, hogy menedzser lett! Közgazdász diplomát szerzett, és segített az apjának a vállalkozás felépítésében.

– Nos, mindketten tudjuk, hogy értek a számokhoz, a borászathoz viszont nem – folytatta a férfi, és a hátsó falon lévő ajtó felé biccentett. – Szívesen megnézném a többi helyiséget is.

Marcia megkönnyebbült, hogy új főnöke nem tett fel kérdéseket a sikkasztással kapcsolatban, ugyanakkor rettenetesen bosszantotta, hogy a férfi nem vette komolyan azt a kijelentését, hogy vissza akarja vásárolni a birtokot.

Nos, ez az ő baja, és alaposan meg fog lepődni!

2. FEJEZET

Trace követte Marciát a présházba. Egyre nyilvánvalóbb volt számára, hogy a nő azért dühös, mert az apja a megkérdezése nélkül adta el a vállalkozást, és arra gondolt, hogy a helyében ő is dühös lenne.

De egyelőre nem látott át mindent. Elég furcsának tartotta, hogy a nőnek van egy barátnője, aki kölcsön tud adni neki harmincmillió dollárt. Ez hatalmas szívesség lenne. És vajon Marcia miért akart ekkora tartozást a nyakába venni?

Ezt a kérdést még tisztáznia kell...

A nő hatalmas kapu felé intett.

– Azon keresztül hozzák be a szőlőt, utána ez a gép leszárazza, és belerázza a présgéphe. A borkészítés öt lépésből áll: le kell szedni a szőlőt, ki kell préselni, meg kell erjeszteni és le kell fejteni a bort. Ezt nem olyan nehéz megtanulni.

– De apróbb lépések is vannak, nem igaz? – kérdezte a férfi, miközben szemügyre vette az új gépeket.

Marcia bólintott.

– Természetesen, de szüretkor a saját szemével végignézheti az egészet.

– Ezek szerint a visszavásárlás egy hosszú távú terv, és nem fogják már holnap a kezébe nyomni a harmincmillió dollárról kiállított csekket?

A nő vállat vont.

– Én csak igazságos próbálok lenni.

– Igazságos?

– Igen. Adok magának egy évet, hogy beletanulhasson a bortermelésbe. Akkor megalapozott döntést hozhat. De szerintem hamarabb be fogja dobni a törülközőt.

Trace elfojtott egy nevetést. Ha nem egyezik bele, hogy eladja a birtokot, Marcia nem fogja visszaszerezni. Ez a nő nem jelent veszélyt rá nézve, de úgy ismeri a borászatot, mint a tenyerét, ezenkívül gyönyörű és makacs. Izgalmas lesz együtt dolgozni vele, és Trace nagyon élvezte a csatározásaikat.

Az elmúlt években minden könnyen ment neki. A borászat megvásárlásához is csupán egy kis kutatómunkát kellett végeznie, és ki kellett állítania egy csekket. De most bele kell tanulnia valamibe, amihez nem ért, és ez végre kihívást jelentett a számára.

Körbejárta a helyiséget.

– Maga talán azt hiszi, hogy nemcsak tapasztalatlan vagyok, hanem tehetségtelen is?

A nő hallgatott. Nyilvánvalóan tudta, hogy Trace provokálni akarja, és mivel okos volt, inkább nem reagált. Mindenképpen mellette szól, hogy kordában tudja tartani az érzéseit. Trace úgy döntött, hogy az őszinteségéért cserébe ő is őszinte lesz. Az előző cégnél azért ragasztották rá az „Eltakarító” becenevet, mert az összes problémát megoldotta.

– Hallgasson ide, Marcia! Évekig fog tartani, mire beismerem, hogy kudarcot vallottam borászként, addig viszont tanonc leszek. Nem fogom eladni magának a birtokot.

– Majd meglátjuk. Térjünk vissza erre akkor, amikor eljön az ideje!

– Én is őszinte akarok lenni magával. Egész életemben gondosan elterveztem mindent. Két barátommal együtt néhány élelmiszerbolt-hálózat tulajdonosai voltunk. Nem lettünk volna olyan sikeresek, ha a véletlenre bíztuk volna a dolgokat, és rengeteget dolgoztunk. Ez a borászat számomra kiváló lehetőség arra, hogy kellemesen elfoglalmam magam, és ne menjen el az eszem.

– A vállalata talán rossz hatással volt a mentális egészségére? – kérdezte gúnyosan Marcia.

– Nem a vállalat, hanem a tétlenség, miután eladtuk.

Trace-nek túl sok ideje volt arra, hogy a múlton töprengjen, és újra átélje a fájdalmat. Végül hazament a józan gondolkodású szüleihez, abban a reményben, hogy ott megnyugszik egy kicsit.

Néhány hétig akart maradni, de az apja egy napon közölte vele, hogy a múltbeli tragédia dacára végül jól alakult minden.

Trace alig akart hinni a fülének. Az apja valóban jó dolognak tartja, hogy meghalt az ő kislánya, Joshua, és elvált a feleségétől?! Azóta üres volt a szíve, a feje pedig tele volt megválaszolatlan kérdésekkel. A gyermeke elvesztése mázsás súlyként telepedett a mellkasára, és éjszakánként alig tudott aludni.

De biztosra vette, hogy ez a borászat és az itteni élet eltereli majd a gondolatait, és végre valóban megnyugszik egy kicsit.

– Ha nem bírja elviselni a tétlenséget, miért adta el a vállalatát? – kérdezte Marcia.

A férfi felriadt a gondolataiból.

– Kaptunk egy visszautasíthatatlan ajánlatot, és csak azután jöttem rá, hogy nem tesz jót nekem, ha túl sok szabadidőm van. De már nem vágytam arra, hogy több száz üzletet és több ezer alkalmazottat irányítsak, függetlenül attól, hogy nem riadok vissza a munkától.

– De nem akar túl keményen dolgozni...

– Pontosan. Ez a borászat tökéletes a számomra. Sajnálom, hogy csalódást kell okoznom magának, Marcia.

– Nem okozott csalódást. Sejtettem, hogy nem lesz könnyű rávenni magát az eladásra. De el fogja adni a birtokot. – A nő belenézett Trace szemébe. – Erre mérget vehet!

– Talán fogadást akar kötni velem?

– Nem.

– Akkor versenyezni akar? Maga azt hiszi, hogy rá tud venni az eladásra, én pedig úgy gondolom, hogy annyira meg fog kedvelni engem, hogy végül nem fog elmenni innen.

– Az ki van zárva!

– Igazán? Ezzel csak olajat öntött a tűzre, mert mindent el fogok követni azért, hogy én győzzek.

– Akkor állapodjunk meg a feltételekben! Ha nem sikerül rávennem magát az eladásra, akkor öt évig itt fogok dolgozni.

Marcia kinyújtotta a kezét a férfi felé, aki fontolóra vette az ajánlatot. Öt év alatt kitanulja a borászatot, és nem lesz szüksége Marciára.

– Rendben van.

Kezet akart rázni vele, de a nő elrántotta a kezét.

– Még nem végeztem, Trace. Ha az elkövetkezendő öt évben az eladás mellett dönt, akkor csak nekem adhatja el a birtokot az eredeti vételár hetvenöt százalékaért.

Trace füttyentett egyet.

– Ezek szerint el fogom veszíteni a befektetésem negyedét?

– Ha nem tetszik az ajánlatom, ne fogadja el!

– Nos, rendben van – felelte Trace, mert nem állt szándékában eladni a birtokot. – Elfogadom az ajánlatát.

Ezúttal kezet ráztak, és a férfi úgy érezte, mintha áramütés érte volna. Vonzónak találta ezt a nőt, de versenytársak lettek.

Ez a csata legalább lefoglalja majd a gondolatait, és ha végre sikerül megszabadulnia a múltjától, újra boldog lehet.

A délután gyorsan eltelt. Marcia megmutatta a férfinak az összes berendezést és a pincében lévő kádakat. A rengeteg új információ kimerítette Trace-t, ezért visszament a házba, és felvitte a táskáját az első emeleten lévő hálósobájába. Ezen az emeleten volt még három hálószoba, a legfelső emeleten pedig összesen öt.

És ez az egész kizárólag az övé! Végre elérhető közelségbe került a nyugalom...

Trace lezuhanyozott, és felvett egy farmert meg egy pólót. Be akart menni a városba, hogy egyen valamit, és megvásárolja a legszükségesebb dolgokat, például kenyeret, kávé és tojást. A konyha szerencsére mindennel fel volt szerelve.

A kirándulás után ki fog ülni a hátsó teraszra egy üveg bor társaságában, és remélhetőleg el fog

aludni.

Amikor elindult lefelé a lépcsőn, zajt hallott a ház hátsó részéből, és elindult a hang irányába. Marcia a konyhában tevékenykedett.

– Arra gondoltam, biztosan arra számít, hogy vacsorát készíték – mondta a nő, amikor Trace belépett.

A férfi értetlenül ráncolta a szemöldökét. Vajon Marcia miért nem ment haza?

– Ezek szerint nem üres a hűtő? – kérdezte.

– Anyám itt hagyott pár dolgot, hogy ne haljak éhen.

– Ó! Ez azt jelenti, hogy maga még mindig itt lakik?

– Egész életemben itt laktam.

– De időközben megvettem a házat, és a családjá kiköltözött innen.

Marcia elnevette magát.

– Az alkalmazottja vagyok, ezért jár nekem a koszt és a kvártély. És mivel úgyis vissza fogom vásárolni a birtokot, felesleges lenne kiköltöznöm innen.

– Ezzel nem értek egyet, arról nem is beszélve, hogy nyugalomra vágyom – tiltakozott Trace. – Ezért vettem meg a birtokot.

Marcia nekidőlt a pultnak, és karba tette a kezét.

– Szüretkor elég nagy a nyüzsgés, és a vendégek néha hajnalig maradnak. Praktikus lenne, ha segíthetnék magának.

Trace erre nem gondolt, mert nem tudta, hogy a borászkodás mivel jár.

– Rendben van, de nehogy azt higgye, hogy elgyengültem! Csupán beláttam, hogy jogos az érvelése. És nem fog főzni nekem, mert nem tartozik a feladatai közé. Meghívom vacsorázni.

– A városba? – kérdezte hitetlenkedve Marcia.

– Igen. Először eszünk valamit, utána bevásárolunk. Nem tudom, itt hogyan működnek a dolgok, de Amerikában tilos kizsákmányolni az alkalmazottakat.

– Igen, ezt én is tudom, mert ott jártam egyetemre – közölte Marcia, azután megadóan felsóhajtott. – Rendben van. Akkor indulunk?

Trace elhatározta, hogy ki fogja használni ezt az estét, és közelebből meg fogja ismerni Marciát, mert képtelen volt eligazodni rajta.

– Ez a hely szimpatikusnak tűnik – mondta, amikor leparkolt az egyik *trattoria* előtt.

– Igen, csodálatos – felelte a lány, és vágott egy grimaszt.

Trace kinyitotta az ajtót, és amikor beléptek, az összes szem rájuk szegeződött. Először azt hitte, hogy a helybeliek rá kíváncsiak, de utána észrevette, hogy a pincérnő Marciára hívta fel a pultos figyelmét, és leesett neki a tantusz. A nő családja szerencsétlen körülmények között veszítette el a birtokot, és nyilvánvalóan a szájukra vették őket az emberek. Marcia arckifejezése arról árulkodott, hogy ezt ő is tudja.

Trace kihúzta neki a széket, azután ő is leült.

– Kellemes kis hely – jegyezte meg.

Marcia makacsul hallgatott.

A férfi kellemetlenül érezte magát azért, mert rábeszélte erre a vacsorára. Ezek szerint még mindig az egy évvel ezelőtti történet sikkasztásról pletykálnak a környékiek, mert errefelé nem történik semmi érdekes.

A pincérnő odalépett az asztalukhoz, és barátságosan elmosolyodott.

– *Ciao*, Marcia! Mit hozhatok?

– Én egy sört kérek – mondta gyorsan Trace.

Ő is gyakran vált pletykák és rosszindulatú megjegyzések áldozatává. Egy héttel azután, hogy kiderült, Skylar terhes, bement a boltba, mire a vásárlók hirtelen elhallgattak, és megbámulta a pénztáros. Mintha még sohasem fordult volna elő, hogy egy tizennyolc éves srác teherbe ejtette a vele egykorú barátnőjét! Az emberek azt beszélték, hogy Skylar jómódú szülei mindent el fognak követni azért, hogy megmentsék a lányukat egy szerencsétlen házasságtól.

És sajnos igazuk lett.

– Maga sört iszik egy borvidéken? – kérdezte nevetve a pincérnő.
– Igen, és lehetőleg amerikaiat – felelte Trace. – A vacsorához majd bort iszom. És hozzon nekünk egy étlapot!

– Igen, máris – felelte a nő, és elsietett.

– Ő Gina – magyarázta Marcia. – Egy vérbeli...

– ...szörnyeteg – fejezte be a mondatot a férfi. – Hallgasson ide, Marcia! Mindketten tudjuk, hogy a szerencsétlen körülmények miatt tudtam megvásárolni a borászatot. És azt is tudjuk, hogy maga volt a menedzser, amikor az egyik alkalmazott meglopta a családját.

Marcia piszkálni kezdte az evőeszközöket, de hallgatott.

– Ennek ellenére nem kellene bujkálnia – folytatta Trace. – Errefelé mindenki tudja, mi történt, és ha behúzza a nyakát, csak ront a helyzeten.

Marcia végre felemelte a fejét.

– Úgy hangzik, mintha tapasztalatból beszélne.

A megjegyzése célba talált, de Trace kizárólag magának köszönhette.

– Ezt a történetet majd máskor fogom elmesélni – felelte a férfi, és gondolatban azt is hozzátette, hogy „vagy soha”.

Az emberek többsége nem emlékezett rá, mit csinált tizennyolc évesen. Nem kellett beismeriük, hogy teherbe ejtették a város leggazdagabb emberének lányát, és rábeszélyték őt a házasságra. Nem vesztették el a gyermeküket, és nem váltak el olyan gyorsan, hogy nem maradt idő a közös gyászra.

Ezt a veszteséget Trace a főiskolára is magával vitte, és gyakran fojtotta alkoholba a bánatát. De egy idő után rájött, hogy inkább a tanulmányaiba kellene beletemetkeznie a whisky helyet, ezért bejutott a Harvardra, és sikeres üzletember lett. Egy életre megtanulta a leckét.

– Nos, maga most a főnökével vacsorázik, Marcia, aki köszönetet akar mondani a segítségéért. Ha van egy kis esze, ki fogja használni az alkalmat arra, hogy összebarátkozzon vele.

Marcia elnevette magát, és vágott egy grimaszt.

Gina visszajött, és letette a sört meg az étlapot az asztalra.

– Marciának nincs szüksége étlapra. Régen sokszor megfordult nálunk, de mostanában ritkán látjuk.

Marica elvörösödött a dühtől, és Trace-nek azonnal eszébe jutottak a rosszindulatú megjegyzések. Annak idején mindenki azt feltételezte, hogy azért ejtette teherbe és vette feleségül Skylart, mert a család vagyonára fáj a foga.

– Ne aggódjon, érdekes társaság vagyok! – mondta, miután Gina elment. – Egy állami főiskolán kezdtem meg a tanulmányaimat, de végül a Harvardon szereztem meg a mesterfokozatot. Kérdezzen bátran! – Mielőtt a nő megszólalhatott volna, Trace vetett egy pillantást az étlapra, és elkerekedett a szeme. – Hiszen... hiszen itt a mi borunkat szolgálják fel!

– Igen, ez mindkét fél számára hasznos – magyarázta a lány. – Olcsóbban kapják tőlünk a bort, és cserébe hozzánk küldik a turistákat.

Trace-nek felragyogott a szeme.

– Értem, de nem erre céloztam. Az a vállalat, amelyet eladtunk, más cégek termékeit árulta. De ez itt az én borom! Illetve a miénk – helyesbített gyorsan.

Marcia összeráncolta a szemöldökét, és cseppet sem tűnt boldognak.

– Ugyan már, Marcia! Osztozzon egy kicsit az örömben! Szerintem ez nagyszerű, és máris nagyon élvezem.

– Ez jogában áll.

Trace elmosolyodott.

– Köszönöm. Tudom, maga szerint kihasználtam, hogy nehéz helyzetbe került a családja, de én úgy érzem magam, mint egy gyerek karácsonykor.

– Ne essen túlzásokba, Trace!

– Nem túlzás. Tényleg boldog vagyok, és maga is az lehetne. Az a terve, hogy visszavásárolja tőlem a birtokot. Mit akar még?

A lány végre elnevette magát.

- Ne legyen ilyen elbűvölő! Nem akarom kedvelni magát.
- Trace meglepetten vette tudomásul, hogy Marcia kedveli őt, és tetszett neki a dolog.
- Szerintem maga egyszerűen nem akar boldog lenni – közölte vele. – Azzal tudná a legjobban felbosszantani Ginát, ha jókat nevetne, és jól érezné magát.
- Nem akarok jelenetet rendezni – magyarázta Marcia.
- Márpedig pontosan arra lenne szüksége. Tudom, hogy szégyelli, hogy az egyik alkalmazott meglopta a családját, de azóta eltelt egy év, és szerintem maga azzal bünteti magát, hogy messziről elkerüli a boldogságot.

Marcia vett egy mély lélegzetet. Ez a férfi azt hiszi, hogy keresztüllát rajta, és megéri őt, pedig csak a jéghegy csúcsát látja. Marciát nem a saját szégyene bántotta, hanem az apjáé.

Ezek szerint Antonio nem árulta el Trace-nek, hogy az a bizonyos alkalmazott a lánya vőlegénye volt.

- Ez nem ilyen egyszerű – felelte végül.
- Akkor mondja el, mi történt!

Marcia szívesen megbízott volna ebben a férfiban, mert kedvesnek, együttérzőnek és megértőnek tűnt, de versenytársak voltak.

- Talán majd máskor.

Ugyanakkor el kellett ismernie, hogy Trace-nek igaza volt. Valóban bujkált, és azért nem állt ki magáért, mert úgy érezte, megérdemli, hogy pletykálnak róla.

Talán ideje lenne változtatni ezen. De képtelen volt megfedkezni arról, hogy szégyent hozott az apjára. Antonio fiatal volt, amikor megvette a birtokot, és rengeteget dolgozott azért, hogy sikeresse tegye. Marcia három éven keresztül volt a borászat menedzsere, de az apja egy napon közölte vele, hogy terjeszkedni akar, és megállapodtak, hogy szükségük van még egy emberre az irodában. És Marcia Adamet választotta.

Akárhogy csűrte-csavarta a dolgot, az ő hibája volt, kárt okozott az apjának.

Trace tapintatosan a borászatra terelte a beszélgetést, lehetőséget adva Marciának arra, hogy megcsillogtassa a tudását. Az általa ismert férfiak közül senkinek sem tűnt volna fel, hogy nincs jó hangulatban, és szégyelli magát. De Trace észrevette.

Vacsora után bevásároltak, és visszamentek a villába. Elpakolták a konyhában az élelmiszereket, és kipakolták az autóból a férfi maradék holmiját.

- Nos, holnap reggel találkozunk, Trace – mondta a nő, miután végeztek.

Mind a ketten átvágtak az előcsarnokon, és felmentek a lépcsőn. Trace hirtelen megtorpant.

- Rendkívül furcsa ez a helyzet, nem gondolja?

A nő elnevette magát.

- Valóban az. Maga látszólag nagyon élvezi, hogy egy borászat tulajdonosa lett.
- Nem tehetek róla. Békére és nyugalomra vágytam, és végre megkaptam.

Marciának feltűnt, hogy a férfi ezt már többször is szóba hozta. Trace bizonyára nem véletlenül vágyott békére és nyugalomra, ráadásul távol a hazájától. Valószínűleg ezért értette meg Marcia problémáit.

– Kellemes este volt – mondta a férfi. – Köszönöm, hogy együtt ünnepelt velem ezen a különleges napon.

- Maga szerint ez egy ünnepi vacsora volt?
- Finom bor, finom étel és jó társaság. Ennél több nem is kell.

Találkozott a tekintetük, és csak néhány centiméter választotta el őket egymástól. A lány kellemesen megborzongott, és arra gondolt, milyen csodálatos lenne, ha Trace megcsókolná, és a férfi tekintete is arról árulkodott, hogy neki is ez jár a fejében. Marcia olyan régóta volt egyedül, hogy nem is emlékezett rá, milyen érzés, amikor valaki megkívánja.

Ettől a gondolattól hirtelen átjárta a félelem. Ostobaság lenne kétszer elkövetni ugyanazt a hibát.

Marcia hátrált egy lépést. A megérzése azt súgta, hogy Trace kedves és becsületes férfi. Kertelés

nélkül kimondta, amit gondolt, de nem tűnt nagyképűnek. És valószínűleg neki is meg kellett küzdenie egy komoly nehézséggel, különben nem lett volna ennyire együttlérő.

Talán kölcsönösen segíthetnek egymásnak, de Marcia nem mert kockázatot vállalni, mert egyszer már bebizonyosodott, hogy az emberismeret nem az erőssége.

Elindult a szobája felé.

– Jó éjszakát, Trace!

– Jó éjszakát! – felelte a férfi.

Marcia belépett az ajtón, és becsukta maga mögött. Nem akarta, hogy Trace lássa, sikerült kibillentenie őt a lelki egyensúlyából. Ez a férfi felkeltette a kíváncsiságát és az érdeklődését, és ettől máris boldogabbnak érezte magát.

Nem akarta munkamániásként leélni élete hátralévő részét, de elhatározta, hogy csak azután fogja átadni magát az élvezeteknek, miután helyrehozta, amit elkövetett. Hirtelen ötlettől vezérelve felkapta a telefonját, és felhívta Janine-t.

A hangposta jelentkezett. Vajon ez azt jelenti, hogy Janine anyjának rosszabbra fordult az állapota? Ebben az esetben érzéketlen dolog lenne üzenetet hagyni, és pénzt kérni tőle. Az anyagi gondok eltörpülnek a rák mellett.

De az is lehet, hogy Janine éppen nem ér rá, vagy alszik. Marcia úgy döntött, hogy tesz egy próbát, és vett egy mély lélegzetet.

– Szia, Janine, Marcia vagyok! Remélem, már jobban van az anyukád! Nagyon sajnálom, hogy nem lehetek melletted. Beszélni akartam veled... Tudom, hogy most másféle dolgok járnak a fejedben, de... van egy kis gond a borászattal. Mindig azt mondtad, szívesen adnál nekem kölcsön, hogy saját vállalkozásom legyen...

Marcia nyelt egy nagyot. Trace túlságosan elbűvölő, ő pedig túlságosan sebezhető ahhoz, hogy későbbre halassza ezt a kérést. Lehet, hogy el fog gyengülni, és a férfi hamarosan meg fogja nyerni a versenyt. És Janine talán örülni fog neki, hogy valaki más problémájával foglalkozhat.

– Nos, most szükségem lenne arra a pénzre – folytatta a lány gyorsan. – Kérlek, hívj vissza, ha lesz egy kis idő! A legjobbakat kívánom neked és az anyukádnak.

Miután kinyomta a hívást, kellemetlen érzés kerítette hatalmába. Ő bízott meg Adamban, és ő vitte be a családba. Elkerülte a figyelmét, hogy az apja is vakon megbízik a vőlegényében, ezért nem vette észre, hogy Adam meglopja őket. És most pénzt kért Janine-től, pedig a barátnője sokkal komolyabb gondokkal küzd.

Marcia felsóhajtott. Hogy lehet az, hogy egyetlen rossz döntés miatt a feje tetejére állt az élete?

3. FEJEZET

Másnap reggel Trace éppen a teraszon kávézott, amikor meghallotta az öreg platós autó hangját. Antonio fiai – Marcia testvérei –, Matteo és Roberto pontosan érkeztek, hogy kinyissák az *enotecát*, és bemutatkozzanak az új főnöküknek.

Trace megkerülte a házat, és a bejárat előtt nemcsak a két fivér várta, hanem Antonio is, aki bemutatta a két fiatal, sötét hajú férfit, akik fekete nadrágot és fehér inget viseltek, azután ő is elindult az *enoteca* felé.

– Maga is itt marad, Antonio? – kérdezte Trace.

– Remélem, nincs kifogása ellene, Signore Jackson! – felelte a férfi. – Arra gondoltam, hogy az első napon én is besegítek. Az első csoport kilenckor érkezik, de a vendégek egész nap jönnek-mennek.

– Ó, ezt jó tudni!

Trace nagyon örült neki, hogy ma végre elkezdődik az új élete, ugyanakkor kissé bosszantotta, hogy Antonio még itt van. Marcia az alkalmazottja volt, és megállapodtak, hogy a villában lakhat, de Antonio úgy tevékenykedett itt, mintha képtelen lenne megválni a birtoktól.

Abban a pillanatban kinyílt az ajtó, és belépett az *enotecába* Marcia. Könnyű, ujjatlan ruhát viselt, amely remekül kihangsúlyozta az alakját. Rámosolygott az apjára.

– Úgy látom, már az előkészületekkel vagytok elfoglalva.

Antonio lesütötte a szemét.

– Igen, itt minden rendben van. Menj be az irodába, és csináld azt, amit csinálni szoktál!

– Valóban elég sok a munkám – felelte a lány, és bement az egyik bárpult mögött lévő ajtón.

– Ezek szerint ott van az iroda – jegyezte meg Trace.

– Talán nem mutatta meg magának?

– Marcia tegnap sok mindent megmutatott nekem, Antonio. Az iroda valószínűleg ma következett volna.

Trace természetesen észrevette, hogy a családfő ridegen bánik a lányával, mintha rajtakapta volna, hogy hibát követett el. Ez cseppet sem tetszett Trace-nek, de most nem volt ideje ezzel foglalkozni. Felhőtlenül ki akarta élvezni az első napját borászként.

A turisták busza bekanyarodott a ház elé, és beállt a parkolóba.

– Nagyszerű lesz a látogatókkal foglalkozni a könyvelés helyett – mondta vidáman Trace.

Antonio megveregette a vállát.

– Akkor menjünk ki, és üdvözljük őket!

Marcia leült a számítógép elé, és vett néhány mély lélegzetet, hogy megnyugodjon. Nem haragudott az apjára a viselkedése miatt, mert tudta, hogy pontosan ezt érdemli.

Egész nap a háttérbe húzódott, hogy Trace nyugodtan kiélvezhesse az első napját, és csak ötkor ment be a házba. Napközben többször is ránézett a telefonjára, de Janine nem hívta vissza.

Amikor felment a szobájába, váratlanul felmerült benne a gondolat, hogy talán másik szállást kellene keresnie, mert túlságosan vozódik Trace-hez. Tegnap este, amikor elbúcsúztak egymástól, furcsa érzések kavargtak benne, és majdnem kísértésbe esett.

Trace jóképű, jó a humora, de ez csupán a felszín, és alatta sok minden rejtőzhet. Marcia elsősorban azért vonzódott hozzá anyyira, mert szerette volna megismerni a valódi énjét, és gyanította, hogy nem csalódna.

Ugyanakkor az volt számára a legfontosabb, hogy visszaszerezze a birtokot, és mivel úgy gondolta, hogy fél év alatt eléri a célját, azt is tudta, hogy képes lesz addig uralkodni magán.

Nyolckor megéhezett, ezért lement a konyhába, feltette a vizet a tésztának, és kiválasztott egyet az anyja által készített szósok közül.

Amikor Trace frissen lezuhanyozva és nedves hajjal belépett a konyába, elmosolyodott.

– Kér egy kis tésztát? – kérdezte. – A szósz anyám készítette.

– Ó, ez remekül hangzik! Nagyon éhes vagyok, mert nem ebédeltem. – Trace odalépett a szekrényhez, és elővett két borospoharat. – Itt fogunk enni?

– Inkább menjünk ki a teraszra! Ott is van egy asztal.

– Tudom, mert tegnap jártam ott. És ma reggel ott reggeliztem.

A férfi ezt csak mellékesen jegyezte meg, de sikerült felkeltenie Marcia kíváncsiságát. Ezek szerint Trace tegnap este kiment oda, miután elbúcsúztak egymástól... Szívesen megkérdezte volna tőle, miért értékeli olyan nagyra a békét és a nyugalmat. Vajon mi történhetett vele?

Trace elővett egy üveg bort a kamrából.

– Szeretném, ha tisztáznánk valamit – mondta. – Nem kértem magát arra, hogy vacsorát főzzön nekem.

– Még mindig attól félsz, hogy be fogom perelni a munkaügyi bíróságon?

– Szerepel a főzés a munkaköri leírásában, Marcia?

– Nem, de csak azért, mert nincs munkaköri leírásom. Ez egy családi vállalkozás, ezért mindig azt a munkát végzem, ami adódik. Ez valószínűleg elkerülhetetlen, ha az ember ott lakik, ahol dolgozik.

– Ezek szerint főzni is szokott? – kérdezte a férfi.

– Nos, többnyire anyám főzött, de gyakran segítettem neki.

– Akkor ezt is bele fogjuk venni a munkaköri leírásába – közölte némi töprengés után Trace.

Marcia elnevette magát.

– Ó, maguk, amerikaiak! Állandóan csak a per jár a fejükben.

– Így igaz.

– Az olaszok fejében viszont nem, és nem tiltja a törvény, hogy főzzek magának. Vagy maga nekem.

– Szerintem elég rosszul járna, ha én főznék magának.

– Ezek szerint nem tud főzni? – kérdezte a lány. – De az asztalt bizonyára meg tudja teríteni, úgyhogy máris megvan a munkamegosztás. Van kifogása ellene?

– A legkevésbé sincs – felelte nevetve Trace.

Ezek után munkához láttak, és hamarosan már a teraszon ültek. Odakint kellemesen lehűlt a levegő, és a poharaikban rubinvörös csillogott a bor.

– Szép esténk van – jegyezte meg a férfi.

– Valóban – felelte Marcia, miközben kiszedte a tésztát.

Miután megették a vacsorát, amit Trace többször is megdicsért, mindketten kényelmesen hátradőltek.

– Maga melyik városban élt? – kérdezte Marcia.

– New Yorkban, egész pontosan Manhattanben.

– És szeretett ott lakni?

– Azt a várost semmivel sem lehet összehasonlítani.

– Ezek szerint szeret városban élni... most mégis itt van.

– Már megmondtam, hogy eladtuk a vállaltunkat.

– Igen, és azt is elmondta nekem, hogy azóta sok mindenen el kellett gondolkodnia – tette hozzá Marcia, és vetett egy pillantást a házra. Furcsa módon úgy érezte, hogy megváltozott a hangulata. Talán azért, mert üres. – Vásárolnunk kellene magának néhány bútort – javasolta.

Trace letette a poharát.

– Arra gondoltam, hogy az interneten keresztül fogok megrendelni mindent. Nem szeretek vásárolgatni.

– Én sem – ismerte be a lány.

Ránézett a férfira, és azonnal úrrá lett rajta a vágy. Ha most hozzásimulna Trace-hez, megcsókolhatná. Biztosan puha és meleg a szája... Gyorsan összeszedte magát, és belekortyolt a borba. Trace-nek elbűvölő volt a modora, és közvetlen volt, ezért Marcia úgy érezte, hogy már

régóta ismerik egymást. Vagy épp egymásnak szánta őket a sors...

Nem, ez ostobaság! A romantika veszélyes dolog, és saját bőrén tapasztalta meg, hogy kellemetlen következményei lehetnek. Óriási hibát követett el, amikor megbízott egy férfin, mert az a férfi visszaélt a bizalmával. Ez nem fog még egyszer megtörténni!

Marca belekortyolt a borba, és Toscanára terelte a témát. Miután megitták a bort, lepakolta az asztalt, és behordott mindent a konyhába. Végül jó éjszakát kívánt a férfinak, és felment a szobájába.

Lehet, hogy Trace udvariatlannak találta a viselkedését, de ez volt a legbiztonságosabb megoldás. Ellenállhatatlanul vonzódott ehhez a jóképű és szexi férfin. Felkeltette az érdeklődését, és meg akart bízni benne.

Biztosra vette, hogy végül a férfi fogja majd megcsókolni őt, akkor, amikor a legkevésbé sem számít rá. De vajon akkor ő mit fog tenni? El fog gyengülni, és enged a vágyainak?

Lehet, hogy ez a férfi tökéletes a számára, csak a saját problémái miatt nem vette észre. De szentül megfogadta, hogy a jövőben sokkal óvatosabb lesz.